

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: **OMV Česká republika, s. r. o.**
sídlem Štětкова 1638/18, Praha 4

zastoupené advokátem Mgr. Janem Vaníčkem
sídlem U Prašné brány 1078/1, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10 – Vršovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2016, č. j. 92524/ENV/15, 1354/520/15

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 16.11.2015, sp. zn. ČIŽP/43/OOV/SR01/1506462 (dále jen „rozhodnutí ČIŽP“). Rozhodnutím ČIŽP byla žalobkyni podle § 125g odst. 3, odst. 5 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“) uložena pokuta ve výši 30 000,- Kč za porušení povinnosti podle ust. 39 odst. 4 písm. d) vodního zákona při zacházení se závadnými látkami ve větším rozsahu,

resp. s látkami zařazenými podle přílohy č. 1 vodního zákona mezi látky nebezpečné. Tohoto správního deliktu (nyní přestupku) se žalobkyně měla dopustit tím, že neprovedla včasnou opravu nedostatků zjištěných prostřednictvím odborně způsobilé osoby při zkoušce těsnosti potrubí nebo nádrží určených pro skladování a prostředků pro dopravu zvláště nebezpečných látek a nebezpečných látek, neboť v rozporu s ust. § 39 odst. 4 písm. d) vodního zákona bezodkladně neprovedla včasnou opravu signalizačního zařízení těsnosti skladovací nádrže PHM u čerpací stanice pohonných hmot OMV v Přesticích v době od zjištění její netěsnosti firmou BMS 1 s.r.o., dne 27.10.2014 do doby provedení opravy dne 28.4.2015.

2. V prvním žalobním bodě žalobkyně namítla, že se v daném případě nejednalo o závadu těsnosti nádrže, jelikož ta byla shledána v pořádku servisní organizací, přičemž poukázala na rozpor v protokolu č. 123/1 – 014 – K2, který měl sloužit k prokázání netěsnosti nádrže. Co se týče poruchy trasy signalizace ASF-D9, tato nenaplnuje skutkovou podstatu deliktu, který měla žalobkyně dle správních orgánů spáchat. Žalobkyně má za to, že v daném období ode dne 27.10.2014 do dne 28.4.2015 nedocházelo k porušení zájmů chráněných vodním zákonem.
3. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně namítla, že ČIŽP vycházela při tvorbě svého rozhodnutí z názoru odborně nezpůsobilé osoby - pana Ing. M. N., kterého ČIŽP požádala o vyjádření k postupu žalobkyně. Tato osoba není evidována v seznamech Ministerstva životního prostředí jako osoba, která doložila odbornou způsobilost v souladu s § 6a odst. 4 vyhlášky č. 450/2005 Sb., o náležitostech nakládání se závadnými látkami a náležitostech havarijního plánu. Na druhou stranu pak žalovaný po celou dobu ignoroval vyjádření odborně způsobilé právnické osoby a jejího technika J. B., kterým žalobkyně prokazovala, že nedošlo k ohrožení zájmů chráněných vodním zákonem, když uváděl, že názor J. B. ani Ing. M. N. není pro řízení důležitý, a že podstatné je to, co je uvedeno v protokolu č. 123/1-014-K2. Žalobkyně se však domnívá, že názor technika má pro řízení podstatný význam, jelikož je jím dokazováno, že nádrže byly provozovány ve stavu řádném a netrpěly závadami těsnosti, jež by měly být odstraněny. Vyjádření Ing. Milana Nováka význam nemají, neboť nejde o odbornou osobu.
4. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně namítla, že zjištěná závada, tedy závada na signalizačním zařízení ASF-D9, není závadou skladovací nádrže, jelikož jde o samostatné zařízení. Žalobkyně má za to, že takové zařízení nemůže být považováno za nádrž, jejíž těsnostní zkoušky se mají provádět, a tudíž porucha takového zařízení a případné prodlení s jejím odstraněním nemůže vést k porušení relevantních ustanovení vodního zákona. K prokázání svého tvrzení žalobkyně doložila technickou specifikaci k zařízení ASF-D9 a další dokumentaci, která byla již obsahem správního spisu.
5. Žalovaný navrhl, aby žaloba byla soudem zamítnuta. Ve vyjádření k žalobě v podrobnostech odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a rozhodnutí ČIŽP. Dále uvedl, že bezprostředně poté, co byl dne 27.10.2014 sepsán protokol č. 123/1-014-K2, kde bylo uvedeno, že byla zjištěna netěsnost nádrže a z hlediska těsnosti není možné její další užití, žalobkyně neučinila žádná opatření k odstranění kontrolou zjištěného stavu nádrže, ačkoliv tak byla na základě vodního zákona povinna učinit. Zjištěnou závadu začala žalobkyně řešit až dne 17.4.2015 v souvislosti s oznámenou kontrolou ČIŽP, která měla proběhnout dne 30.4.2015. Následně pak společnost Tokheim Acis, s.r.o., provedla opravu

zařízení, když současně konstatovala, že nádrž je těsná a netěsnost byla zjištěna na hadičkách od přístroje ASF-D9 do šachty nádrže č. 1-2. Dále žalovaný uvedl, že žalobkyně není odborně způsobilou osobou, a tudíž sama nemohla relativizovat výsledek uvedené kontroly s tím, že by si vyhodnotila, že nádrž je z jakýchkoliv důvodů, přes konstatování odborně způsobilé osoby, těsná a dalšímu provozu vyhovuje. Naopak ještě dne 17.4.2015 měla žalobkyně za to, že nádrž je netěsná a vyžadovala její opravu. V mezidobí tak zjevně provozovala nádrž s vědomím její netěsnosti. Pokud následně společnost Tokheim Acis, s.r.o., zjistila, že netěsnost byla vyhodnocena na jiné části zařízení a sama nádrž je způsobilá provozu, nemá taková skutečnost dle žalovaného žádný vliv na právní kvalifikaci jednání žalobkyně, která neučinila kroky k nápravě odborně způsobilou osobou konstatované vady bezprostředně po jejím zjištění.

6. Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti, jež jsou podstatné pro posouzení důvodnosti uplatněných žalobních bodů:
7. Žalobkyně provozuje na pracovišti v Přesticích podzemní dvouplášťovou ocelovou nádrž na ropné látky. Dne 27.10.2014 byla společností BMS 1 s.r.o., provedena kontrola uvedené nádrže. Dle výsledku protokolu o zkoušce č. 123/1-014-K2 bylo odbornou osobou konstatováno zjištění netěsnosti nádrže a z hlediska těsnosti nádrže nebylo možné její další použití. Následně až dne 28.4.2015 provedla společnost Tokheim Acis s.r.o., opravu nádrže. V zápise o opravě je uvedeno, že byla zjištěna závada netěsnosti hadiček od přístroje ASF-D9 do šachty nádrže č. 1-2, nikoliv netěsnost nádrže samotné.
8. Rozhodnutím ČIŽP ze dne 24.6.2015, č.j. ČIŽP/43/OOV/SR01/1506462.003/15/ZJJ, byla uložena žalobkyni pokuta podle § 125g odst. 3, 5 písm. c) vodního zákona ve výši 30 000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení, k odvolání žalobkyně však bylo toto (první) rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 9.9.2015, č.j. 52523/ENV/15, 851/520/15 a věc byla vrácena k novému projednání s tím, aby správní orgán prvního stupně upřesnil popis skutku, za který byla pokuta uložena, doplnil do spisu kopii protokolu č. 123/1-014-K2 ze dne 27.10.2014, ověřil, zda trasa zařízení ASF-D9 je součástí předmětné skladovací nádrže a přezkoumal míru ohrožení podzemních a povrchových vod, vypořádal se s námitkou žalobkyně a ověřil vztah mezi provozovatelkou a majitelem čerpací stanice.
9. Poté, co správní orgán prvního stupně doplnil dokazování dle pokynu odvolacího správního orgánu, bylo vydáno rozhodnutí ČIŽP. Správní orgán v něm uložení pokuty žalobkyni odůvodnil tím, že i přes nedostatky zjištěné při zkoušce těsnosti dne 27.10.2014 žalobkyně provozovala skladovací nádrž v době od 27.10.2014 do 28.4.2014 bez toho, aby byla bezodkladně provedena její řádná oprava. Bezodkladné neprovedení včasné opravy po zjištění nedostatků v rámci provedené zkoušky bylo v rozporu s § 39 odst. 4 písm. d) vodního zákona, k čemuž správní orgán odkázal na názor Ing. M. N. ze společnosti EKOBEA CZ s.r.o., podle něhož „*v případě zjištění netěsnosti nádrže, popř. zjištění jakéhokoliv problému na indikačním a monitorovacím zařízení skladovacích nádrží a potrubí se musí bezodkladně zjistit příčina problému a ten je nutno řešit a poruchu odstranit. Do doby odstranění závady by se zařízení (nádrž, potrubí) nemělo provozovat.*“ Námitky, které žalobkyně uplatnila v odvolání proti rozhodnutí ČIŽP, zamítl žalovaný napadeným rozhodnutím jako nedůvodné.

10. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.); vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Soud neprovedl žalobkyní navrhované důkazy, neboť tyto jsou součástí spisového materiálu, který si od žalovaného vyžádal a z něhož při přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí vycházel. Jejich provedení by tak bylo nadbytečné. Při posouzení námitek žalobkyně soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
11. Podle § 39 odst. 4 písm. d) vodního zákona v relevantním znění, tj. ve znění účinném do 30. 6. 2017, *každý, kdo zachází se zvlášť nebezpečnými látkami nebo nebezpečnými látkami nebo kdo zachází se závadnými látkami ve větším rozsahu nebo kdy zacházení s nimi je spojeno se zvýšeným nebezpečím, je povinen učinit odpovídající opatření, aby nevnikly do povrchových nebo podzemních vod nebo do kanalizací, které tvoří součást technologického vybavení výrobního zařízení. Je povinen zejména nejméně jednou za 5 let, pokud není technickou normou nebo výrobcem stanovena lhůta kratší, prostřednictvím odborně způsobilé osoby zkoušet těsnost potrubí nebo nádrží určených pro skladování a prostředků pro dopravu zvlášť nebezpečných látek a nebezpečných látek a v případě zjištění nedostatků bezodkladně provádět jejich včasné opravy; těsnost nádrží určených pro skladování ropy nebo ropných produktů s minimálním objemem 1 000 m³ nebo používaných pro skladování ropy a ropných produktů podle zákona o nouzových zásobách ropy, zabezpečených nepropustnou úpravou proti úniku závadných látek do podzemních vod a kontinuálně sledovaných kontrolními systémy, jejichž výstupy jsou zaznamenávány a uchovávány do doby provedení bezprostředně následující zkoušky těsnosti, lze, pokud není výrobcem stanovena lhůta kratší, zkoušet nejméně jednou za 20 let; v případě skladování hnojiv a výluhů z objemných krmiv v nadzemních nádržích umístěných v zachytných vanách o objemu větším, než je objem největší nádrže v nich umístěné, se opakovaná zkouška těsnosti nepožaduje.*
12. Podle § 125 g odst. 3 vodního zákona v relevantním znění *právníká nebo podnikající fyzická osoba, která zachází se zvlášť nebezpečnými látkami nebo nebezpečnými látkami nebo zachází se závadnými látkami ve větším rozsahu nebo zacházení s nimi je spojeno se zvýšeným nebezpečím, se dopustí správního deliktu tím, že nesplní některou z povinností podle § 39 odst. 4.*
13. Podle § 125 g odst. 5 písm. c) vodního zákona v relevantním znění *za správní delikt se uloží pokuta do 1 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 3.*
14. Základem sporu je přesvědčení žalobkyně, že z její strany nedošlo k porušení vodního zákona, a že v průběhu správního řízení nebyly správně hodnoceny či provedeny důkazy, což vedlo k tomu, že si správní orgány nemohly vytvořit řádnou představu o skutkovém stavu a nesprávně hodnotily skutková zjištění. Toto přesvědčení žalobkyně však soud nesdílí.
15. K prvnímu žalobnímu bodu soud uvádí následující. Z protokolu ze dne 27.10.2014 o těsnostní zkoušce nádrže na ropné látky provedené podle vodního zákona společností BMS 1 spol. s r.o., vyplývá, že na pracovišti OMV Česká republika s.r.o., v Přešticích byla při zkoušce zjištěna netěsnost nádrže a z hlediska těsností nebylo možné její další použití. Toto zjištění bylo řádně oznámeno žalobkyni. Podle znění § 39 odst. 4 písm. d) vodního

zákona v relevantním znění, tj. ve znění účinném do 30. 6. 2017, byla žalobkyně povinna v případě zjištění nedostatků bezodkladně provádět jejich včasné opravy.

16. Lhůta určená neurčitým právním pojmem „bezodkladně“ (případně „ihned“ či „bez zbytečného odkladu“) dává prostor pro posouzení délky lhůty s ohledem na konkrétní okolnosti případu a v závislosti na účelu jednotlivé právní normy (viz rozsudek NSS ze dne 31.5.2018, č.j. 9 As 36/2018-37, obdobně rozsudek NSS ze dne 20.11.2008, č.j. 6 As 1/2008-48 nebo rozsudek NSS ze dne 12.8.2010, č.j. 9 Afs 20/2010-74). Jak již uvedl správní orgán prvního stupně, takto stanovená lhůta není samoučelná a reflektuje nebezpečnost závadných látek a nutnost okamžitého řešení jakékoliv možnosti jejich úniku do povrchových nebo podzemních vod, kdy účelem tohoto ustanovení je okamžitě zabránit trvající či možné kontaminaci povrchových či podzemních vod. Za tím účelem je dle názoru soudu nutné případné závady řešit v rámci jednotek dnů a nadále závadné zařízení právě z důvodu možnosti kontaminace neužívat. Vzhledem k tomu, že po zjištění závady byla nádrž nadále užívána a k její opravě došlo až po půl roce po zjištění závady, správní orgány obou stupňů správně uzavřely, že oprava nebyla provedena bezodkladně, čímž žalobkyně porušila svoji povinnost stanovenou v § 39 odst. 4 písm. d) vodního zákona.
17. Skutečnost, že až dne 28.4.2015 byla provedena ze strany žalobkyně kontrola nádrže, při níž bylo zjištěno, že zjištěná netěsnost nespočívá v netěsnosti nádrže, která je naopak v pořádku a je schopna dalšího provozu, ale v netěsnosti hadiček od přístroje ASF-D9 do šachty nádrže, nemění nic na povinnosti žalobkyně zjištěnou závadu bezodkladně řešit. Lze si jen těžko představit, že by žalobkyně jako osoba odborně nezpůsobilá na základě vlastního, ničím nepodloženého uvážení posoudila, že i přes zcela zřejmě formulovaný závěr odborně způsobilé osoby, že není možné další užití nádrže (viz protokol ze č. 123/1-2014-K2), je nádrž naopak řádně a bezpečně použitelná. V období ode dne 27.10.2014 do dne 28.4.2015, kdy bylo zjištěno, že vlastní nádrž je použitelná a v pořádku, žalobkyně nedisponovala žádnými relevantními informacemi, které by prokazovaly, že nádrž není poškozená a je možné ji užívat; přesto skladovací nádrž v uvedeném období nadále provozovala.
18. Lze sice přisvědčit žalobkyni, že objektivně po celou dobu byla skladovací nádrž těsná, když netěsnost byla následně zjištěna na hadičkách od přístroje ASF-D9, nicméně při zkoušce dne 27.10.2014 byla nahlášena závada spočívající v netěsnosti nádrže, a žalobkyně tak měla bezodkladně činit kroky k nápravě vadného stavu. Neplnění povinnosti stanovené v ust. § 39 odst. 4 písm. d) vodního zákona je totiž deliktem ohrožujícím životní prostředí, k jehož spáchání dojde vždy, když nejsou dodržovány předpisy týkající se ochrany životního prostředí, neboť je tím vyvoláno nebezpečí poruchy (srov. rozsudek NSS ze dne 26.9.2007, č.j. 6 As 2/2007-95). Tím, že žalobkyně provozovala skladovací nádrž, o níž odborná osoba uvedla, že její užívání není možné, neprovedla bezodkladnou opravu zjištěného závadného stavu (nedostatku na signalizačním zařízení těsnosti skladovací nádrže), a naopak ignorovala vyjádření odborné osoby o nezpůsobilosti nádrží užívat, vyvolala nebezpečí poruchy, čímž mohlo dojít k poškození životního prostředí a úniku nebezpečných látek do povrchových vod. Z tohoto pohledu je zcela lhůstojné, že při provádění opravy, k níž žalobkyně přikročila až dne 28.4.2015, byla zjištěna závada netěsnosti hadiček od přístroje ASF-D9 do šachty nádrže č. 1-2, nikoliv netěsnost nádrže samotné.

19. Ke druhé žalobní námitce soud uvádí, že žalobkyni lze přisvědčit v tom, že osoba Ing. M. N. skutečně není evidována v seznamech Ministerstva životního prostředí jako osoba, která doložila odbornou způsobilost v souladu s § 6a odst. 4 vyhlášky č. 450/2005 Sb. S touto osobou však správní orgán nekonzultoval samotnou zjištěnou závadu, ale pouze to, jak se obecně postupuje v případě, že se při těsnostních zkouškách zjistí, že nádrž není těsná. Bylo zjištěno, že v případě zjištění netěsnosti nádrže, popř. zjištění jakéhokoliv problému na indikačním a monitorovacím zařízení skladovacích nádrží a potrubí se musí bezodkladně zjistit příčina problému a ten je nutno řešit opravou, kdy do doby odstranění závady by se zařízení (nádrž, potrubí) nemělo používat. Vzhledem k povaze dotazu a skutečnosti, že Ing. M. N. je zaměstnancem společnosti, která se specializuje na poskytování služeb v oblasti ochrany životního prostředí, má soud za to, že k zodpovězení dotazu postačila osoba odborníka v dané oblasti, jež však nemusí být nutně odborně způsobilou osobou ve smyslu shora citované vyhlášky. Ostatně žalobkyně nikterak nevyvrátila (a ani se o to nepokusila), že by se v případě zjištěné závady mělo postupovat jiným než výše uvedeným způsobem.
20. Není tak pravdou, že by správní orgány vycházely při hodnocení správního deliktu z názoru odborně nezpůsobilé osoby, jelikož vyjádření Ing. M. N. se bezprostředně netýkalo jednání, pro které byla žalobkyni uložena pokuta, ani se netýkalo posouzení objektivní těsnosti konkrétní nádrže. Soud na tomto místě navíc zdůrazňuje, že žalobkyně nebyla trestána za to, že používala netěsnou nádrž, nýbrž za nedodržení povinnosti bezodkladně učinit kroky směřující k opravě vady, která byla nahlášena odborně způsobilou osobou. Pro vyhodnocení skutečnosti, že žalobkyně šest měsíců předmětnou nádrž užívala, ačkoliv tato nádrž byla označena za užívání nezpůsobilou, bylo vyjádření Ing. M. N. irelevantní, stejně tak jako vyjádření technika společnosti Tokheim Acis s.r.o.
21. Soud se neztotožnil s námitkou žalobkyně, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak bylo naloženo s předloženým vyjádřením odborně způsobilé osoby, společnosti Tokheim Acis s.r.o., kterým žalobkyně prokazovala, že nedošlo k ohrožení zájmů chráněných vodním zákonem. Správní orgán tento důkaz řádně vyhodnotil a dovodil, že vyjádření jmenované společnosti nemá žádný vliv na obsah, význam a důležitost rozhodné skutečnosti, neboť toto vyjádření až s odstupem půl roku od doby, kdy bylo odbornou osobou konstatováno, že nádrž se nesmí nadále používat, vyvrací, že by zjištěná netěsnost spočívala v netěsnosti nádrže, a že závada spočívala na signalizačním zařízení ASF-D9. Vyjádření jmenované společnosti tedy nemělo žádný vliv na skutečnost, že žalobkyně porušila ust. § 39 odst. 4 písm. d) vodního zákona tím, že nezajistila bezodkladnou a včasnou opravu zjištěné závady.
22. Ke třetí námitce soud opětovně uvádí, že pokuta žalobkyni nebyla uložena pro netěsnost nádrže, ale za porušení její povinnosti učinit bezodkladně kroky směřující k opravě zjištěné závady. Podstatné je to, že při kontrole skladovací nádrže, kdy žalobkyně je povinna zkoušet těsnost potrubí nebo nádrží určených pro skladování a prostředků pro dopravu zvláště nebezpečných látek a nebezpečných látek, pokud není stanoveno jinak, nejméně jednou za 5 let, byla odbornou osobou do protokolu zaznamenána netěsnost nádrže, čímž se nádrž stala nepoužitelnou. Naopak není podstatné, že až následně po půl roce bylo zjištěno, že netěsnost spočívá v závadě na signalizačním zařízení ASF-D9, které dle žalobkyně není součástí nádrže a je samostatným zařízením, které není povinna kontrolovat. Pro podstatu věci, resp. skutek, pro který byla žalobkyni uložena pokuta,

není podstatné, zda signalizační zařízení ASF-D9 je samostatným zařízením či součástí nádrže; žalobkyně byla povinna bezodkladně odstranit nedostatky týkající se možné netěsnosti zařízení, z nichž by mohly nebezpečné látky uniknout (ať již by to byl nedostatek zjištěný přímo na nádrži nebo na zařízení s touto nádrží souvisejícím).

23. Lze shrnout, že pokud odborně způsobilá osoba označila v protokolu závadu spočívající v netěsnosti nádrže, žalobkyně nádrž nadále používala a místo toho, aby bezodkladně učinila kroky směřující k opravě závady, opravu provedla až po šesti měsících, došlo tímto jednáním ze strany žalobkyně k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 125g odst. 3 vodního zákona. Porušení povinnosti uvedené v § 39 odst. 4 vodního zákona zde spočívalo v tom, že žalobkyně včas nereagovala na výsledky kontroly ze dne 27.10.2014, čímž došlo k ohrožení zájmů chráněných vodním zákonem.
24. Protože soud v projednávané věci neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl. Učinil tak bez jednání, neboť s tímto postupem účastníci řízení souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
25. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. března 2019

Mgr. Martin Kříž v. r.

předseda senátu